

vil udstede en Bøjsendtgjørelse til Skoleraadene, hvori disse opfordres til fra deres Side at foranstalte det Fornødne højsendtgjort.

Schleppereff: Paa Budgettet staa opført en Del Bevillinger til forskjellige private Personer og navnlig til Digtere og Videnskabsmænd. Saa vidt jeg erindrer, har Rigsdagen aldrig yttret nogen Indvending imod saadanne Bevillinger, idet Rigsdagen vistnok er gaaet ud fra, at disse Mænd, som ikke blot have glædet og oplyst deres Samtid, men hvis Virksomhed gjennem dennes Virkninger strækker sig langt ud i Tiden til kommende Slægter, fortjene national Anerkjendelse; men paa den anden Side vil man vist indrømme mig, at Betingelsen for, at saadanne Bevillinger tilstaaes, er den, at disse Mænd ere deres Land tro og hengivne. Jeg tør sige, at det ikke geraader vort Folk til Ure, men at vi, som tidligere har været Tilfældet, ville udsætte os selv for Spot, naar vi begunstige Mænd, som aabenbart ere traadte op imod den lovlige Regjering, og som have vist sig fjendste mod det hele Folk. Smidertid synes den modfatte Politik at være bleven traditionel her i Landet, og jeg kjender dette saa godt fra Slesvig. Der overvældede man baade aabenbare og hemmelige Slesvigholstener med Begunstigelser, men Følgen af denne Regjeringens Suedighed var den, at det netop var disse Personer, som, da Krigen kom, først stak den oprøvske, den slesvig-holstenste Fane frem. Her have vi imidlertid noget ganske Egnende, thi blandt de Personer, hvem der er tilstaaet en Pengesum, finder jeg Jon Sigurdson, en Mand, der er traadt op imod vort Land saa fjendst som nogen Slesvigholstener i sin Tid. (Modsigelse fra forskjellige Steder). Jo, det er han, thi han følger de samme statsopløsende Tendenser . . .

Formanden: Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke kan være tilstedeligt at omtale den nævnte fraværende Mand paa en saadan Maade, at man kalder ham en Modstander af vort Folk, eller siger om ham, at han er traadt fjendst op imod vort Land. Noget Saadant er ikke notorisk,

og det er da uberettiget at fremsætte saadanne Bøjsyldninger imod en fraværende Mand.

Schleppereff: Ja, jeg tillægger ikke Ord megen Betydning; men, dersom de skulle have nogen, maa dog denne Mand være hjemfalden til den Dom, jeg her har sældet over ham. Saa Meget tror jeg i alt Fald at turde sige, at Rigsdagen vil udtale sin Misbilligelse af, at Statens Midler blive anvendte til at understøtte Folk, som vittetlig ere Modstandere af den lovlige Orden her i Landet, og som i det Mindste tilsyneladende følge statsopløsende Tendenser.

Formanden: Jeg maa med Hensyn til de sidste Ytringer fra det ærede Medlem blot gjentage, hvad jeg før sagde, at det hverken er berettiget at omtale en fraværende Mand i Almindelighed eller særlig den Mand, som her er bleven nævnt, paa en saadan Maade.

Th. Nielsen: Uden videre at ville indlade mig paa, hvad den ærede sidste Taler fremsorte, skal jeg blot sige, at jeg er entg med ham i den almindelige Sætning, som han udtalte, men at jeg derimod, skjøndt jeg rigtig nok ikke har sat mig saa nøie ind i denne Sag, har en anden Opfattelse af, hvad han udtalte om den paagjældende Mand. Jeg kan derfor ikke tro, at, hvad det ærede Medlem udtalte for sit Vedkommende, kan opfattes som nogen absolut Misbilligelse fra hele Rigsdagens Side. — Af Anmærkningerne til Finantsloven, Sp. 329—30, vil det ærede Thing have set, at der fra den aftagende Pensionsliste er overført en Sum af 1,120 Rd. paa Statsgjældsbudgettet. Det er nemlig en Sum, som den Ranzau-Bræhesborgske Familie i sin Tid har faaet ved en Forsikringsakt af 31te Marts 1811 fra Frederik den Sjette. Denne Forsikring grunder sig atter paa en Overenskomst, som Kongen af Danmark, der den Gang tillige var Hertug af Holsten, i sin Tid sluttede med Staden Hamborg, og selve Forsikringsakten bærer udtrykkelig Spor af, at den udelukkende er sluttet af Hertugen af Holsten paa Holstens Vegne, ligesom ogsaa alle de Forhandlinger, der ere førte angaaende denne